

— Ний, айолъ, сме привикнали на безсоленъ кебапъ, ами ти, ако ти нетрѣбва тѣзи солчица, раздай я на другаритѣ си.

Хъшовчето още веднѣжъ-дважъ се помоли да му приематъ солта, но като видѣ че нѣма да сполучи, върна се назадъ малко обиденъ и съ наведена глава. По едно врѣме туку се спрѣ, обърна се къмъ дола, отхлуши и зафучи съ всичката си сила скъпия си застругъ изъ гѣсталака въ дола, и рѣче :

— Белки азъ не съмъ хъшъ, всички ще ядѣтъ безсолно, че само азъ ли ще го ямъ съ соль? — И съ видимо доволень видъ се върна при компанията си.

Кебапа колкото съблазнителенъ и да се виждаше на шиша, зачервенъ и потъналъ въ масъ, но като безсоленъ и ядевъ безъ хлѣбъ, все не бѣше много вкусенъ. При всичко това обаче не остана никой гладенъ. Комуто пѣкъ трѣбоваха царвули отрѣзваше си отъ волскитѣ кожи отъ гдѣто му се харесваше. При ядението хъшлацитѣ си правеха сърдце, че тѣй безсолно било по хубаво, че Черкезитѣ нарочно ядали безсолно за да можели да виждатъ ноцѣ и пр.

Слѣдъ обѣда четитѣ се прибраха за нощување на близката тамъ мѣстность називаема : Иванова ливада.

Иванова-Ливада е гола канариста мѣстность на билото на планината, обкръжена отъ всѣкъдѣ съ едра букова гора. Тя лѣжи на самата сръбско-турска граница, на 25 километра на истокъ отъ Княжевацъ.

Като дойдоха тукъ четитѣ, войводитѣ пратиха двама души по посока къмъ Княжевацъ да узнаятъ гдѣ се намиратъ сръбскитѣ войски, да намѣрятъ Генерала Черняева, да му предадѣтъ донесенията на войводитѣ че четитѣ сж на Иванова-Ливада и да поискатъ отъ него хлѣбъ и наставление кѣдѣ да отидатъ отъ тамъ четитѣ. Пратеницитѣ отъ четитѣ трыгнаха, къмъ Княжевацъ на 14-й зараньта, а на 15-й още ги нѣмаше да се върнатъ.